Tekst ustawy przekazany do Senatu zgodnie z art. 52 regulaminu Sejmu

U S T A W A

z dnia 21 lutego 2019 r.

zmieniająca ustawę o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę – Prawo ochrony środowiska, ustawę o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustawę o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji

Art. 1. W ustawie z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z poz. 2538) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną określa na 2019 r. ceny i stawki opłat za energię elektryczną dla odbiorcy końcowego w rozumieniu art. 3 pkt. 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.[1)]), zwanego dalej „odbiorcą końcowym”, w wysokości:

1) cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. ustalonych w taryfie w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”;

2) nie wyższej niż ceny i stawki opłat za energię elektryczną stosowane dla odbiorcy końcowego w dniu 30 czerwca 2018 r., ustalone przez to przedsiębiorstwo w inny sposób, niż wskazany w pkt 1, w tym w formie umów wynegocjowanych indywidualnie lub w trybie przewidzianym w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986, 2215, z 2019 r.

[1)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629, 1637 i 2348 oraz z 2019 r. poz. 42 i 125.

poz. 53), zwane dalej „cennikiem energii elektrycznej”.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną jest obowiązane do uwzględnienia cen i stawek opłat za energię elektryczną, o których mowa w ust. 1, w rozliczeniu z odbiorcą końcowym za okres od dnia 1 stycznia 2019 r.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, które po dniu 30 czerwca 2018 r., w stosunku do cenników energii elektrycznej:

1) dokonało zmiany obowiązującej z odbiorcą końcowym umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej, a także gdy zmiana cen lub stawek opłat za energię elektryczną nastąpiła zgodnie z treścią umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej zawartej z odbiorcą końcowym, na cenę lub stawkę opłat za energię elektryczną wyższą od ceny lub stawki opłat wynikającej z umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej z danym odbiorcą końcowym stosowanej w dniu 30 czerwca 2018 r.,

2) zawarło z odbiorcą końcowym umowę sprzedaży energii elektrycznej lub umowę kompleksową z ceną lub stawką opłat za energię elektryczną wyższą od ceny lub stawki, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2

– jest obowiązane do zmiany warunków tej umowy nie później niż w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 7 ust. 2, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2019 r.

2. Zmiana warunków umowy, o której mowa w ust. 1, następuje poprzez:

1) zmianę cen lub stawek opłat za energię elektryczną na ceny i stawki nie wyższe niż wskazane w cenniku energii elektrycznej obowiązującym w dniu 30 czerwca 2018 r. – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;

2) zmianę cen lub stawek opłat za energię elektryczną na ceny i stawki, których sposób wyznaczenia określają przepisy wydane na podstawie art. 7 ust. 2 – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.”;

3) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną oraz odbiorca końcowy kupujący energię elektryczną na własny użytek na giełdzie towarowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 622, 685 i 771) lub rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 2286, 2243 i 2244) lub za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego prowadzącego działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi mogą zwrócić się do Zarządcy Rozliczeń S.A., o którym mowa w rozdziale 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1571 i 2538), zwanego dalej „zarządcą rozliczeń cen”, z wnioskiem o wypłatę odpowiednio:

1) kwoty na pokrycie różnicy między wielkością przychodów za obrót energią elektryczną na rzecz odbiorców końcowych określoną na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym powiększonej o pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 4 pkt 1, a wielkością przychodów wynikających z zastosowania cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lub cen i stawek opłat za energię elektryczną stosowanych w dniu 30 czerwca 2018 r., o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, obliczonej zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, lub

2) kwoty na pokrycie różnicy między wielkością kosztów nabycia energii elektrycznej na własne potrzeby, zużytej w roku 2019 określoną na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym, powiększonej o pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. c, a wielkością kosztów nabycia energii elektrycznej na własne potrzeby określoną na podstawie średnioważonej wolumenem ceny energii elektrycznej

nabytej przez tego odbiorcę końcowego na potrzeby własne, zużytej w terminie pomiędzy 25 a 29 czerwca 2018 r., obliczonej zgodnie ze wzorem, określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2

– zwanej dalej „kwotą różnicy ceny”.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Średnioważoną cenę energii elektrycznej na rynku hurtowym określa się dla:

1) umów zawartych przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną z odbiorcami końcowymi:
   a) w 2019 r.,
   b) przed dniem 1 stycznia 2019 r.;
2) grup odbiorców końcowych, określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej, do której są przyłączeni odbiorcy końcowi.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób obliczenia:
   a) kwoty różnicy ceny przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną oraz odbiorcę końcowego, o którym mowa w ust. 1,
   b) średnioważonych cen energii elektrycznej na rynku hurtowym dla podmiotów, o których mowa w lit. a, a także sposób i termin publikacji tych średnioważonych cen energii elektrycznej;
2) sposób wyznaczania obowiązujących w dniu 30 czerwca 2018 r. cen i stawek opłat za energię elektryczną dla odbiorców końcowych, w szczególności w przypadku:
   a) zmiany sprzedawcy energii elektrycznej przez odbiorcę końcowego po dniu 30 czerwca 2018 r.,
   b) uzyskania nowej koncesji na obrót energią elektryczną przez przedsiębiorstwo energetyczne, niewykonujące dotychczas działalności gospodarczej w tym zakresie,
   c) zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej albo umowy

kompleksowej przez nowego odbiorcę końcowego,

d) korzystania przez odbiorcę końcowego w dniu 30 czerwca 2018 r. z usług sprzedawcy, o którym mowa w art. 5 ust. 2a pkt 1 lit. b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,

e) zmiany grupy taryfowej przez odbiorcę końcowego,

f) rozliczania odbiorcy końcowego przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną na podstawie wartości indeksów giełdowych,

g) korzystania przez odbiorcę końcowego z przedpłatowego układu pomiarowo-rozliczeniowego służącego do rozliczeń za dostarczaną energię elektryczną;

3) zakres, termin i sposób publikacji informacji udostępnianych przez giełdę towarową energii elektrycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, stanowiących części składowe kwoty różnicy ceny i średnioważonej ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym;

4) zakres informacji ogłaszanych przez Prezesa URE w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki, stanowiący część składową obliczenia kwoty różnicy ceny

– biorąc pod uwagę wartość unikniętego wzrostu cen energii elektrycznej oraz równoważenie interesów przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną i odbiorców końcowych energii elektrycznej.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 3–6 w brzmieniu:

„3. Prezes URE oblicza i ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki średnioważone ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym, zgodnie ze sposobem i terminem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, oraz ogłasza dane stanowiące części składowe służące do obliczenia kwoty różnicy ceny, wskazane w tych przepisach.

4. Na pozostałe koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 1, składają się:

1) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność

gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną:

a) koszty własne prowadzenia działalności gospodarczej,

b) koszty bilansowania charakterystyki zapotrzebowania na energię elektryczną,

c) koszty uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389), oraz świadectw efektywności energetycznej, o których mowa w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. poz. 831, z 2018 r. poz. 650, z 2019 r. poz. 51) lub poniesienia opłaty zastępczej, o której mowa w art. 52 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii oraz w art. 11 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej,

d) marża, uzależniona od łącznego wolumenu sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym;

2) dla odbiorców końcowych, o których mowa w ust. 1, koszty, o których mowa w pkt 1 lit. c.

5. Minister właściwy do spraw energii ogłasza w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie ust. 2, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, koszty jednostkowe, o których mowa w ust. 4 pkt 1 lit. a, b oraz d, dla grup odbiorców końcowych określonych w odniesieniu do wysokości napięcia sieci elektroenergetycznej, uwzględniając te koszty jednostkowe za lata 2017 i 2018 oraz ceny sprzedaży energii elektrycznej dla tych grup odbiorców końcowych za lata 2017 i 2018.

6. Giełda towarowa energii elektrycznej w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych publikuje na swojej stronie internetowej części składowe kwoty różnicy ceny i średnioważonych cen energii elektrycznej, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, w sposób i w terminie określonym w tych przepisach.”;

4) w art. 8:

a) w ust. 1 po wyrazach „co najmniej” dodaje się wyraz „pełnego”,

b) w ust. 2 uchyla się pkt 4 i 5,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Wniosek, składany przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, zawiera ponadto:

1) wolumen energii elektrycznej zakupionej i zużytej przez odbiorców końcowych w 2019 r., za którą w okresie objętym wnioskiem przysługuje przedsiębiorstwu energetycznemu kwota różnicy ceny, wyrażony w MWh, z dokładnością do trzech miejsc po przecinku z podziałem na poszczególne ceny i stawki opłat za energię elektryczną i z wyodrębnieniem odbiorców końcowych lub grup tych odbiorców i ich liczby, przypisanych poszczególnym cenom i stawkom opłat za energię elektryczną;
2) wnioskowaną wysokość kwoty różnicy ceny, obliczoną zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1, z zaokrągleniem w górę do pełnego złotego, z wyodrębnieniem kwot dla poszczególnych cen i stawek opłat za energię elektryczną i przypisanych tym cenom i stawkom odbiorców końcowych lub grup tych odbiorców i ich liczby.

2b. Wniosek, składany przez odbiorcę końcowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1, zawiera ponadto:

1) wolumen energii elektrycznej zakupionej i zużytej przez tego odbiorcę końcowego w 2019 r., za którą w okresie objętym wnioskiem przysługuje temu odbiorcy końcowemu kwota różnicy ceny, wyrażony w MWh, określony na podstawie rzeczywistych odczytów urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych, z dokładnością do trzech miejsc po przecinku z podziałem na poszczególne ceny;
2) wnioskowaną wysokość kwoty różnicy ceny, obliczoną zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2, z zaokrągleniem w górę do pełnego złotego;
3) dokumenty potwierdzające zakup energii elektrycznej na giełdzie towarowej w rozumieniu przepisów ustawy o giełdach towarowych lub rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub za pośrednictwem towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego prowadzącego działalność maklerską w zakresie obrotu towarami

giełdowymi.”,

d) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Wolumen energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 2a pkt 1, może obejmować prognozowany przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną wolumen sprzedaży energii elektrycznej w okresie, którego dotyczy wniosek, lub wolumen sprzedaży energii elektrycznej określony na podstawie rzeczywistych odczytów urządzeń pomiarowo rozliczeniowych.

4. Zarządca rozliczeń cen weryfikuje wniosek pod względem prawidłowości dokonanych obliczeń i kompletności wymaganych dokumentów na podstawie podanych we wniosku danych.”,

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:

„4a. W przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości w zakresie prawdziwości informacji i danych zawartych we wniosku, zarządca rozliczeń cen dokonuje szczegółowej weryfikacji wniosku, poprzez żądanie od przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub odbiorcy końcowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny ich prawidłowości, a podmioty te zobowiązane są do ich przekazania zarządcy rozliczeń cen w terminie wskazanym w żądaniu, nie krótszym niż 14 dni.

4b. Z żądaniem, o którym mowa w ust. 4a, zarządca rozliczeń cen może wystąpić także do operatora systemu elektroenergetycznego, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, w zakresie posiadanych przez niego danych pomiarowych.

4c. W przypadku dokonywania szczegółowej weryfikacji, o której mowa w ust. 4a, termin na rozpatrzenie wniosku wynosi 30 dni od dnia otrzymania przez zarządcę rozliczeń cen dokumentów lub informacji, o których mowa w ust. 4a lub 4b.”,

f) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku pozytywnej weryfikacji wniosku zarządca rozliczeń cen zatwierdza wniosek i dokonuje wypłaty kwoty różnicy ceny w terminie 30 dni od dnia otrzymania prawidłowo sporządzonego wniosku. Zatwierdzenie wniosku nie wymaga wydania decyzji administracyjnej.”,

g) w ust. 6–8 wyrazy „lub dystrybucji energii elektrycznej” zastępuje się wyrazami „lub odbiorcę końcowego, o którym mowa w art. 7 ust. 1,”,

h) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Zarządca rozliczeń cen może w terminie 6 miesięcy od dnia wypłaty kwoty różnicy cen żądać od podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 1, przedłożenia dokumentów lub informacji uzasadniających wysokość wypłaconej kwoty różnicy cen. Przepisy ust. 4a i 4b stosuje się odpowiednio.”,

i) w ust. 9 wyrazy „lub dystrybucji energii elektrycznej” zastępuje się wyrazami „lub odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1.”;

5) w art. 9:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „i dystrybucji energii elektrycznej”,

b) w ust. 3 i 4 skreśla się wyrazy „lub dystrybucji energii elektrycznej”;

6) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną lub odbiorca końcowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1, którzy na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, otrzymali kwotę różnicy ceny nienależnie, obowiązani są do jej zwrotu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a.W sprawach zwrotu nienależnie pobranej kwoty różnicy ceny zarządca rozliczeń cen wydaje decyzję administracyjną.

1b. Organem odwoławczym od decyzji wydanej przez zarządcę rozliczeń cen jest dysponent Funduszu.”;

7) w art. 12 w pkt 4 po wyrazach „środków finansowych” dodaje się wyraz „Funduszu”;

8) w art. 16 w ust. 2 po wyrazach „w art. 49 ust. 1” skreśla się wyrazy „pkt 5”;

9) w art. 18:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może być niższa niż 0,5 % i wyższa niż 5% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli przedsiębiorca nie uzyskał przychodu w

poprzednim roku podatkowym, wysokość kary nie może być niższa od 100 000 zł i wyższa od 500 000 zł.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa, o którym mowa w ust. 1 lub zrealizował obowiązek, o którym mowa w art. 5 lub art. 6.”;

10) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Art. 19a. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1, może być złożony do zarządcy rozliczeń cen po raz pierwszy po dniu 31 marca 2019 r.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.[2)]) w art. 401d:

1) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przychodami Narodowego Funduszu są także środki uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji, o których mowa w art. 49 ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”;

2) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Środki, o których mowa w ust. 1a, pomniejszone o koszty ich obsługi, przeznacza się na:

1) dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;

2) refinansowanie Narodowemu Funduszowi kosztów związanych z przeznaczaniem środków wymienionych w ust. 1a na dofinansowanie programów lub projektów w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;

3) pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadań, o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1–3, 5, 6 i 7a–9 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie

---

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629, 1637 i 2348 oraz z 2019 r. poz. 42 i 12.

zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, w zakresie dotyczącym obszarów, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c tej ustawy.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1271, 1669 i 2538) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. 20% środków uzyskanych w wyniku przeprowadzenia aukcji, o których mowa w art. 27 ust. 3 zdanie drugie ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przekazuje się na wyodrębnione subkonto w ramach Rachunku klimatycznego. Z uwzględnieniem art. 401d ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska środki te mogą być przeznaczone wyłącznie na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c.”;

2) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Tworzy się Radę Konsultacyjną jako organ doradczy ministra właściwego do spraw środowiska w zakresie funkcjonowania Krajowego systemu zielonych inwestycji, w odniesieniu do obszarów, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1–4, 6–8, 9 i 10.”,

b) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie:

„3. Rada Konsultacyjna przy opiniowaniu programów i projektów, o których mowa w ust. 2 pkt 2, bierze pod uwagę obszary, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1–4, 6–8, 9 i 10, rodzaje przeznaczonych do realizacji programów i projektów, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 3, oraz spełnianie warunków niezbędnych do udzielenia pomocy.

3a. Rada Konsultacyjna przy opiniowaniu list kosztów, o których mowa w art. 31a ust. 1 i art. 31b ust. 2, bierze pod uwagę obszary, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1–4, 6–8, 9 i 10, oraz rodzaje programów lub projektów, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 3.”;

3) w art. 25 w ust. 2 pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw środowiska, a w zakresie programów i projektów przeznaczonych do realizacji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c – ministrowi właściwemu do spraw energii, list kosztów wstępnie zakwalifikowanych do refinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym wraz ze wskazaniem programów lub projektów, których dotyczą te koszty;”;

4) w art. 29:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Krajowy operator ustala regulamin naboru wniosków o dofinansowanie projektów ze środków, o których mowa w art. 23 ust. 1a i podaje go do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Regulamin naboru wniosków oraz jego zmiany wymagają zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska a w zakresie programów i projektów przeznaczonych do realizacji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c, ministra właściwego do spraw energii.”;

5) w art. 30 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw środowiska, a w zakresie programów i projektów przeznaczonych do realizacji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c – minister właściwy do spraw energii, biorąc pod uwagę wyniki naboru, o którym mowa w art. 29 ust. 1, akceptuje poszczególne programy i projekty umieszczone na liście, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub odmawia akceptacji, w drodze decyzji, poszczególnych programów i projektów. Minister właściwy do spraw środowiska bierze pod uwagę także opinię Rady Konsultacyjnej.”;

6) w art. 31a:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W zakresie programów i projektów w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c, Narodowy Fundusz sporządza i przedkłada listę do zaakceptowania ministrowi właściwemu do spraw energii.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska, a w zakresie programów i projektów przeznaczonych do realizacji w obszarach, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 5, 5a i 8a–8c – minister właściwy do spraw energii, akceptuje poszczególne koszty z listy kosztów, o której mowa w ust. 1. Minister właściwy do spraw środowiska bierze pod uwagę opinię Rady Konsultacyjnej.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1356) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Przepisy art. 28ze ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tych przepisach ze wspólnym rynkiem lub stwierdzenia przez Komisję Europejską, że przepisy te nie stanowią pomocy publicznej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do wsparcia do którego zastosowanie mają przepisy:

1) rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn.zm.[3)]);
2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1).”.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2019 r. poz. 42) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:
   a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
      „3a) decyzja inwestycyjna – rozpoczęcie robót budowlanych związanych z inwestycją albo podjęcie wiążącego zobowiązania do zamówienia

---

[3)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 329 z 15.12.2015, str. 28/1, Dz. Urz. UE L 149 z 07.06.2016, str. 10, Dz. Urz. UE L 156 z 20.06.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 28.

urządzeń lub inne zobowiązanie, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna, z wyłączeniem zakupu gruntów oraz prac przygotowawczych, polegających na uzyskiwaniu zezwoleń i wykonywaniu wstępnych studiów wykonalności, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej;”,

b) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) nowa jednostka kogeneracji – jednostkę kogeneracji, w czasie budowy której zainstalowano wyłącznie urządzenia wyprodukowane w okresie 60 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w tej jednostce, co do której decyzję inwestycyjną podjęto:

a) dla jednostek o mocy zainstalowanej elektrycznej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW – po dniu wygrania aukcji,

b) dla jednostek o mocy zainstalowanej elektrycznej nie mniejszej niż 50 MW – po dniu wygrania naboru;”,

c) pkt 46 otrzymuje brzmienie:

„46) znacznie zmodernizowana jednostka kogeneracji – jednostkę kogeneracji, która została poddana znacznej modernizacji, co do której decyzję inwestycyjną podjęto:

a) dla jednostek o mocy zainstalowanej elektrycznej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW – po dniu wygrania aukcji,

b) dla jednostek o mocy zainstalowanej elektrycznej nie mniejszej niż 50 MW – po dniu wygrania naboru;”;

2) w art. 27:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokumenty potwierdzające, że decyzja inwestycyjna dotycząca budowy nowej jednostki kogeneracji albo znacznej modernizacji jednostki kogeneracji została podjęta po dniu wygrania aukcji oraz, że urządzenia zamontowane w czasie budowy nowej jednostki kogeneracji albo znacznej modernizacji jednostki kogeneracji zostały wyprodukowane w okresie 60 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w nowej albo znacznie zmodernizowanej jednostce kogeneracji;”,

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) braku przedstawienia dokumentów, o których mowa w ust. 1, lub w przypadku gdy z przedstawionych dokumentów wynika, że jednostka kogeneracji nie spełnia wymagań umożliwiających zakwalifikowanie wytwarzanej energii elektrycznej, wprowadzonej do sieci i sprzedanej jako wytworzonej z wysokosprawnej kogeneracji lub nie spełnia warunków znacznej modernizacji, lub wysokość premii kogeneracyjnej wynikająca z oferty jest wyższa niż wysokość premii kogeneracyjnej wynikająca z przyjętej, w odniesieniu do jednostki kogeneracji, wartości referencyjnej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ust. 7, po uwzględnieniu faktycznie poniesionych kosztów inwestycyjnych znacznej modernizacji, lub decyzja inwestycyjna dotycząca budowy nowej jednostki kogeneracji lub znacznej modernizacji jednostki kogeneracji została podjęta wcześniej niż w dniu następującym po dniu wygrania aukcji, lub zainstalowane w trakcie budowy lub znacznej modernizacji urządzenia nie zostały wyprodukowane w okresie 60 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w nowej albo znacznie zmodernizowanej jednostce kogeneracji – Prezes URE, w drodze decyzji, stwierdza utratę przez wytwórcę uprawnienia do wypłaty premii kogeneracyjnej.”;

3) w art. 31 w ust. 3 w pkt 9 wyrazy „art. 5 ust. 1 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 5 ust. 1 pkt 3”;

4) w art. 51:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokumenty potwierdzające, że decyzja inwestycyjna dotycząca budowy nowej jednostki kogeneracji albo znacznej modernizacji jednostki kogeneracji została podjęta po dniu wygrania naboru oraz, że urządzenia zamontowane w czasie budowy nowej jednostki kogeneracji albo znacznej modernizacji jednostki kogeneracji zostały wyprodukowane w okresie 60 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w nowej albo znacznie zmodernizowanej jednostce kogeneracji;”,

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) braku przedstawienia dokumentów, o których mowa w ust. 1, lub w

przypadku gdy z przedstawionych dokumentów wynika, że jednostka kogeneracji nie spełnia wymagań umożliwiających zakwalifikowanie wytwarzanej energii elektrycznej, wprowadzonej do sieci i sprzedanej jako wytworzonej z wysokosprawnej kogeneracji lub nie spełnia warunków znacznej modernizacji, lub decyzja inwestycyjna dotycząca budowy nowej jednostki kogeneracji lub znacznej modernizacji jednostki kogeneracji została podjęta wcześniej niż w dniu następującym po dniu wygrania naboru, lub zainstalowane w trakcie budowy lub znacznej modernizacji urządzenia nie zostały wyprodukowane w okresie 60 miesięcy przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w nowej albo znacznie zmodernizowanej jednostce kogeneracji – Prezes URE, w drodze decyzji, stwierdza utratę przez wytwórcę uprawnienia do wypłaty premii kogeneracyjnej indywidualnej.”.

Art. 6. 1. W przypadku gdy w odniesieniu do nowej jednostki kogeneracji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, decyzja inwestycyjna w rozumieniu art. 2 pkt 3a ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, została podjęta pomiędzy dniem 1 stycznia 2019 r. a dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wytwórca w rozumieniu art. 2 pkt 42 ustawy zmienianej w art. 5 może uzyskać wsparcie dla tej jednostki wyłącznie odpowiednio w postaci premii gwarantowanej albo premii gwarantowanej indywidualnej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wytwórca może złożyć wniosek, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, lub pierwszy wniosek, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, dla tej jednostki kogeneracji, w terminie 60 dni po uzyskaniu lub zmianie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej albo po uzyskaniu lub zmianie wpisu do rejestru wytwórców biogazu rolniczego.

3. W przypadku wytwórcy, o którym mowa w ust. 1, okres wsparcia dla energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji dla jednostki, o której mowa w ust. 1, wynosi 15 lat, przy czym ten okres liczy się od pierwszego dnia po dniu uzyskania decyzji o dopuszczeniu, o której mowa w art. 30 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 5, albo decyzji o dopuszczeniu, o której mowa w art. 37 ust. 3 ustawy zmienianej w art.

5, wytworzenia, wprowadzenia do sieci i sprzedaży energii elektrycznej z tej jednostki po uzyskaniu lub zmianie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej albo po uzyskaniu lub zmianie wpisu do rejestru wytwórców biogazu rolniczego, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2039 r.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU
W/Z

/ – / Ryszard Terlecki
Wicemarszałek Sejmu